

Ukážka časti prehľadovej štúdie à la telefónny zoznam

(úryvok)

Průcha, Walterová a Mareš v pedagogickom slovníku (1998, s.77) definujú gramotnosť ako znalosť čítať a písať, získavanú obvykle v počiatkových ročníkoch školskej dochádzky.

Ivanová-Šalingová a Maníková (1983, s. 335) definujú gramotnosť ako „*znalosť písania a čítania.*“

Đurič a Bratská (1997) definujú vo svojom terminologickom a výkladovom slovníku pojem gramotnosť ako bližšie nešpecifikovanú schopnosť písať a čítať a s nimi spojenú dobrú znalosť používania znakov písma (prípadne základných gramatických princípov).

Mazák (1985) uviedol, že gramotnosť je viac ako len vyjadrovanie poznatkov v textovej podobe a schopnosť čítania. Prepracovanie sa ku gramotnosti dal do vzťahu s výchovou inteligentného človeka.

Đurošová (2005, s.21) chápe gramotnosť skôr ako socio-kultúrny jav. „*Gramotnosť je považovaná za základnú charakteristiku dobre adaptovaného človeka danej kultúry.*“ Ďalej píše: „*Posudzovanie gramotnosti v každom prípade úzko súvisí s kultúrou a hodnotami, ktoré sú pre danú kultúru dôležité.*“

Zápotočná (2002, s.140) definuje gramotnosť ako „*široký komplex vzájomne prepojených a súbežne sa rozvíjajúcich jazykových kompetencií, prostredníctvom ktorých sa dieťa zmocňuje kultúrnych obsahov dosiahnutých v širokej škále textov rozličného druhu, čím sa do danej kultúry adaptuje, aktívne zapája, prispieva k jej rozvoju, a tým sa s ňou súčasne aj identifikuje.*“

D. Ravidová a L.Tolchinská (2002, cit. podľa Pupalu, Zápotočnej, 2003) gramotnosť opisujú ako „*konštitucionálnu zložku jazykovej kompetencie, charakteristickú dostupnosťou mnohorakých jazykových zdrojov, vrátane vedomého metakognitívneho prístupu k vlastnej jazykovej vedomosti, ako aj schopnosť nahliadať na jazyk z rozličných perspektív.*“